

Nr. 113 til § 276. Det angaaer det Stykke i denne Paragraph, der bestemmer, at naar Nogen i Handel og Wandel benytter ujusteret Maal og Vægt eller Maal og Vægt, som ved Tid og Brug er blevet forslibt, skal han straffes med Bøder af indtil 100 Rd. eller med Fængsel. Man kan sige, at det er en Bestemmelse af mere underordnet Betydning, og jeg indrømmer, at ligeoverfor de store Forbrydelser, som vi ellers have bestæftiget os med i denne Lov, fremtræder denne som en mindre bethdelig, fordi man, dersom man beholder denne Bestemmelse og ikke forandrer den saaledes, som den ærede Rigsbogsmand har foreslaet, nemlig at Straffen kun bliver anvendelig paa den, der „i sin Næringsdrift“ benytter saadant Maal og Vægt, vil faste store Ulemper over paa en stor Deel af Befolkningen. Der er dog ikke noget mere Unaturligt, end at f. Ex. en Huusmoder ude paa Landet, naar hun kommer en Nabo til Hjælp ved at overlade denne enkelte Jødemidler og, for at der dog kan have en Bestemmelse af, hvormeget dette er i Quantitet, benytter enten et Fjerdingkar, der ikke er justeret, eller en Bismær, som ikke er det, eller anden Maal og Vægt, som hun pleier at benytte ved sine egne Udmaalinger eller Udveininger af Gjenstande i sin egen Deconomi, da skulde være underkastet Straf efter denne Paragraph, fordi Maalet eller Vægten har været ujusteret. Man kan ikke indvende mod den ærede Rigsbogsmands Forslag, at under saadanne Forhold vil den Paagældende ikke blive straffet. Nei, det, der maa ligge Enhver af os paa Hjerte, er ikke, at den Paagældende i et saadant Tilfælde bliver fri for Straf, men at man fritager Vedkommende for alle de Fortrædeligheder og Ulemper, der ere forbundne med en Lovbestemmelse, som Chicane kan benytte til at angive et saadant Forhold som en Overtrædelse af Loven, og jeg vil sige til, som kan bevæge en Politimester, der ikke har et tilstrækkeligt klart Greb paa, hvor han skal skride ind mod Overtrædelser og hvor ikke, til at gjøre et saadant Forhold til Gjenstand for Politiundersøgelse, ligesom man ogsaa kan tænke sig, at den, hvis Sag det er at anordne Ac-

tion, kan sige til sig selv: Det er ønskeligt at faae en Dom derfor. Det er netop for at undgaae disse Ulemper, denne Afgang til Fortrædeligheder, som ofte kun vil have sin Grund i Uvillie fra en Naboes Side, men som kan drage alle disse Uleiligheder over Vedkommende for et Forhold, der i sin Natur slet ikke har noget Strafbart ved sig, at jeg vil anbefale det høie Thing at tiltræde Endringsforslaget, saaledes som det er stillet af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds.

J. M. Hansen: Under nærværende Affnit af Lovforslaget er ogsaa indbefattet det 19de Capitel, der handler om Dueller. Jeg hører til dem, som ere blevne meget overraskede ved at see, at der i den nye Straffelov findes et Capitel af det Indhold som §§ 208 og 209. Man skulde dog næsten troe, at saadanne Bestemmelser maatte i Nutiden være bantyste fra en Straffelov for Danmark, og det forekommer mig, at der maa have været et ganske besynderligt Begreb hos de Retslærde, naar de have kunnet fremsille saadanne Forslag til Antagelse i Danmarks Rigsdag. Efter § 208 skal en Mand kunne myrde en anden, naar det kun skeer i en Duel, og dog slippe med en Straf af simpelt Fængsel i 3 Maanedes. Denne Straf skal kun kunne paalægges, forsaavidt han enten dræber den Anden eller tilføier ham bethdelige Legemsbeskadigelser; men det er dog klart, at den Forseelse eller Forbrydelse, som den Vedkommende begaaer ved at gaae i Duel med en Anden, netop er lige stor, hvad enten Duellen fører til, at den ene af Duellanterne bliver dræbt eller tilføiet bethdelige Legemsbeskadigelser eller ikke, thi det ligger ikke i nogen af de Vedkommendes egen Magt under Duellen at bestemme, om Følgerne af den skulde indskrænkes saaledes. I en Duel gaae jo netop Duellanterne ud mod hinanden for at dræbe hinanden; den Ene er nødt til at gjøre al mulig Modstand ligeoverfor den Anden, og naar det altsaa ikke fører til, at den Ene dræber den Anden, er dette Noget, der ligger udenfor de Vedkommendes egen Indvirkning. De have gjort, hvad de kunde, og at det ikke er lykkedes en af dem, frier ham for enhver Straf; men lykkes det den Ene, straffes han